

Šachové priateľstvo

Ako sa mohli hrať, keď si navzájom nerozumeli?

Olivia Kittermanová
(Založené na skutočnom príbehu)

Tento príbeh sa odohral v Nemecku.

„Dnes je v mojej duši slnečno!“* spieval Matvii. Jeho mama a brat Tymofii spievali spolu s ním. Za oknom auta bola tma. No táto pieseň pomohla, aby sa všetko zdalo byť o trochu jasnejšie.

Pre Matviiho a jeho rodinu to bol čas plný strachu. Sťahovali sa do Nemecka, pretože ich domov už nebol bezpečný. Cestovali dva dni a teraz už boli takmer na mieste. Biskup z Nemecka ich viezol na miesto, kde mali spať.

Matvii bol rád, že im Nebeský Otec pomohol dostať sa bezpečne do Nemecka. Ale chýbal mu otec. Kvôli vojne musel ostať v ich krajine. Matvii sa o neho veľmi bál.

Biskup zaparkoval auto pred domom. „Vitajte u mňa doma.“

Matvii si zobral tašku a išiel za svojou rodinou dovnútra. Bolo tam ticho. Biskupova rodina už asi spala.

„Kým ste tu, môžete zostať v Matsovej a Lorinej izbe,“ povedal biskup.

„Počkajte,“ povedala mama. „Nemusia sa kvôli nám vzdať svojich izieb.“

Biskup sa usmial. „Radi to urobia. Chceme, aby ste sa cítili pohodlne.“

Mama prikývla. „Ďakujeme vám.“ Ráno išiel Matvii a Tymofii do kuchyne na raňajky. Biskup sedel pri stole s chlapcom a dievčaťom. Nevyzerali oveľa starší ako bol Matvii. „Toto sú moje deti Mats a Lore,“ povedal biskup. „Rád vás spoznávam,“ povedal Tymofii. Mats a Lore vyzerali trochu zmätene. „Nevedia hovoriť vašim jazykom,“ povedal biskup. „Ale som si istý, že budete dobrí priatelia.“ Matvii sa zamračil. Ako môžu byť priatelia, keď sa spolu nemôžu porozprávať? Cítil sa, akoby slnko, o ktorom spieval minulú noc, zmizlo.

Po jedle im Mats a Lore ukázali izbu na hranie. S hračkami sa hrali dve mladšie deti. Matvii predpokladal, že sú to Matsovi a Lorini mladší súrodenci.

Mats niečo povedal. Znelo to ako otázka, ale Matvii nevedel, čo povedal. Mats sa posadil a otvoril krabičku kariet. Utriedil ich na kôpky. Potom on a Lore zdvihli svoje karty. Matvii sa chcel hrať. Ale nevedel ako!

Mats položil jednu kartu a pozrel sa na Matviiho. Zase niečo povedal.

Matviiimu sa chcelo plakať. Nechcel žiť v Nemecku, keď nikomu nerozumel.

Lore povedala niečo Matsovi a potom odbehla ku skrinke. Vrátila sa a položila na zem novú hru.

Matvii túto hru poznal. Drevené figúrky vyzerali ako tie, čo mal aj doma. Bol to šach! S otcom hrával šach celé hodiny. Matvii šťastne prikývol. Túto hru vedel hrať.

Lore sa doširoka usmiala a začala ukladať figúrky.

Matvii posunul pešiaka o dve políčka a sledoval, ako Lore posunula jazdca. Matvii potom posunul strelca k Lorinmu jazdcovi. On aj Tymofii sa tešili. Lore si frustrovane povzdychla, ale usmievala sa.

Hrali sa dlho. Čoskoro sa smiali. Nerozumeli si navzájom, čo hovoria, ale aj tak sa zabávali.

Počas nasledujúcich niekoľkých týždňov našli aj ďalšie hry, ktoré všetci poznali. Vonku sa hrali futbal s ďalšími deťmi z Nemecka. Matvii sa naučil aj zopár slov po nemecky. Niekedy urobil chybu, ale ďalej sa snažil.

Matviiimu stále chýbal otec a domov. Ale bol vďačný, že mu Nebeský Otec pomohol nájsť nových kamarátov. ●

